

Redactare: Ioana Bârzeanu
Tehnoredactare: Mariana Radu
Copertă: Luca Emil Cornel

Titlul original: **STRAVAGANZA. CITY OF MASKS**

Copyright © Mary Hoffman 2002

This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

HOFFMAN, MARY

Stravaganza : călătorie magică în orașul măștilor / Mary Hoffman ;
trad. din engleză de Mihaela Adina Eros. - București : Meteor Publishing, 2017
ISBN 978-606-910-031-8

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.111

Editura mulțumește partenerilor pentru sprijinul oferit
în organizarea evenimentului de lansare a cărții:

www.danielanane.ro

www.parklake.ro

www.biscuit.ro

STRAVAGANZA

Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAȘUL MĂȘTIILOR

Traducere din limba engleză
de *Mihaela-Adina Eros*

METEOR
PUBLISHING

„De fiecare dată când descriu un oraș,
spun ceva despre Venetia.”
Italo Calvino, *Orașe invizibile*

„... fiecare bărbat își închipuia o mare dispută de fiecare
dată când ajungeam să fim văzuți de Ducesă...
Și nu era niciunul care să nu considere drept
cea mai mare încântare pe care o putea avea pe lume
să-i facă ei pe plac și drept cea mai mare
durere s-o ofenseze...”
Castiglione, *Cartea curtezanului*, 1561

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	5
<i>Prolog. Citirea viitorului</i>	9
1 • Cununia cu Marea	11
2 • La Scuola Mandoliera	27
3 • O grădină la înălțime	39
4 • Stravaganti	52
5 • Orașul lagună	65
6 • Doctorul Dethridge	78
7 • Acolo unde frumusețea poartă mască	91
8 • Un borcan cu curcubeie	105
9 • Douăsprezece turnuri	118
10 • Un pod de bărci	130
11 • Mâna destinului	141
12 • Doi frați	154
13 • O sentință de condamnare la moarte	166
14 • Puntea Suspinelor	179
15 • Limbajul dantelei	191
16 • Sala Oglinzilor	209
17 • Moartea unei Ducese	223
18 • Viva Bellezza!	234
19 • Între lumi	249
20 • Din lumea umbrelor	264
21 • Omul în negru	276
<i>Epilog. Carnaval</i>	289
<i>Notă explicativă despre stravagantizare</i>	301
<i>Notă explicativă despre Talia</i>	302
<i>Mary Hoffman</i>	303
<i>Prologul volumului 2 – Călătorie magică în orașul stelelor</i>	304

Prolog

Citirea viitorului

Intr-o încăpere aflată în vârful unei case înalte, cu vedere
pe canal, se afla un bărbat ce etala niște cărți de tarot pe un
ou acoperit cu mătase neagră. Înșiră douăsprezece cărți în
c, cu fața în sus, metodic, în sens invers acelor de ceasornic.
se o a treisprezecea carte în mijlocul cercului, apoi se trase
lărăt și contemplă imaginea.

– Ciudat, murmură el.

Cartea din mijloc – cea mai importantă – era Spada, ce semnifica primejdia. Rodolfo era obișnuit cu acel simbol, care dădea tonul citirilor sale. Nu era surprins nici să vadă că așaptea carte, cea din dreapta Spadei, era Regina de Pești. Primejdia apărea deseori în preajma celei mai importante femei din Bellezza și regina apelor era bineînțeles Ducesa. Dar prima carte din stânga Spadei era Prințesa de Pești, iar el n-avea nicio idee ce putea să însemne. Era cea mai ciudată etalare pe care o văzuse vreodată. Singurele numere care apăreau erau patru de patru – câte unul din fiecare suită, Pești, Păsări, Salamandre și Șerpi. Erau aranjate ca niște gărzi, flancându-le de o parte și de alta pe Prințesă și pe Regină. Toate celelalte cărți erau atuurile majore – Îndrăgostiții, Magicianul, Zeița, Turnul, Primăvara și, cel mai îngrijorător, Moartea.

Rodolfo se uită la șirul de cărți vreme îndelungată înainte să le strângă, să le amestece bine și să le etaleze iar. Prințesa de

Pești, patru de Șerpi, Îndrăgostitii, Magicianul... Când puse și Spada la mijloc, mâinile fi tremurau. Obținuse o etalare identică. Adună cărțile grăbit și le împături în mătasea neagră. Le aşeză într-un sertar al biroului sculptat și scoase din altul o punguță de catifea cu niște piese de sticlă. Închizând ochii, băgă mâna în pungă și scoase câteva dintre ele, pe care le aruncă ușor pe birou, unde străluciră la lumina lumânării.

Fiecare piesă de sticlă avea încrustată o emblemă de argint la mijloc. Mirat, Rodolfo identifică o coroană, o frunză, o mască, numărul 16, o buclă de păr, o carte. Tresări când văzu cartea. Apoi se ridică.

— Iarăși Silvia, murmură el, ținând piesa fină, de sticlă purpurie, ce avea încrustată coroana de argint.

Se duse spre fereastră și privi afară, dincolo de grădina sa de pe acoperiș. Între copaci se legănau ușor lămpioane, luminând florile și frunzele văduvite de culorile lor vii din timpul zilei. În depărtare tipă un păun.

Se întoarse la birou și luă niște zaruri cu douăsprezece fețe dintr-un sertar. Aruncă șase și zece, doi de opt, șapte și nouă — oriunde s-ar fi uitat în seara aceea, numărul șaisprezece reapărea întruna. Acela și simbolul unei tinere și al unei primejdii. Indiferent ce însemna, avea legătură cu Ducesa și trebuia să o informeze despre asta. Știa că Silvia n-avea să-i spună ce însemnau pentru ea profețiile lui, dar cel puțin se putea pune în gardă pentru orice primejdie ar pândi-o.

Oftând, Rodolfo își puse deoparte instrumentele sale de divinație și se pregăti să-i facă o vizită Ducesei.

Capitolul 1

Cununia cu Marea

L

umina își croi drum spre așternuturile de mătase ale Ducesei, în timp ce servitoarea sa trase deoparte obloanele.

— E o zi frumoasă, Înălțimea Voastră, spuse Tânără, aranjându-și masca verde cu păiete.

— Pe lagună e întotdeauna vreme frumoasă, spuse Ducesa, stând în capul oaselor și lăsând-o pe servitoare să-i pună pe umeri un șal și să-i dea o ceașcă de ciocolată fierbinte. Purta masca de noapte, din mătase neagră. Se uită de aproape la Tânără. Ești nouă, nu-i aşa?

— Da, Înălțimea Voastră, făcu ea o plecăciune. Si dacă-mi e îngăduit să spun, e o onoare să vă servesc într-o zi aşa de mare!

O să bată și din palme, se gândi Ducesa, sorbind din ciocolata densă.

Servitoarea chiar bătu din palme, încântată.

— Oh, Înălțimea voastră, probabil că sunteți aşa de nerăbdătoare să vedeți Cununia!

— Oh, da, spuse Ducesa obosită. În fiecare an aștept asta cu aceeași nerăbdare.

* * *

Barca se legăna primejdios, în timp ce Arianna se urcă în ea strângându-și sacul de pânză.

– Atenție, mormăi Tommaso, care o ajuta pe sora sa să urce în barcă. O să ne răstorni. De ce ai nevoie de atâtea lucruri?

– Fetele au nevoie de o mulțime de lucruri, răspunse Arianna ferm, știind că Tommaso era de părere că tot ce era femeiesc era un mare mister.

– Chiar și pentru o singură zi? o întrebă Angelo, celălalt frate al ei.

– Azi o să fie o zi lungă, spuse Arianna și mai ferm și cu asta puse punct discuției.

Se așeză într-un capăt al bărcii, strângându-și sacul pe genunchi, în timp ce frații săi începură să vâslească cu mișcările domoale și sigure ale unor pescari ce-și petrecuseră toată viața pe apă. Veniseră de pe insula lor, Merlino, și-o ia pe ea de pe Torrone și s-o ducă la cel mai mare festival al anului de pe lagună. Arianna era trează din zori.

Ca toți locuitorii lagunei, se ducea la Cununia cu Marea de când era doar o copilă, însă în acel an avea un motiv special să fie emoționată. Avea un plan, și lucrurile pe care le căra în sacul ei greu făceau parte din el.

– Îmi pare aşa de rău pentru părul tău, spuse mama lui Lucien, mușcându-și buza, în timp ce se abținea să-l mângâie ca de obicei, plimbându-și mâna prin părul lui bulat. Nu mai avea nici urmă de bucle și ea nu știa nici cum să-l mângâie pe el, nici pe ea însăși.

– E în regulă, mamă, spuse Lucien. O să fiu în ton cu moda. O mulțime de băieți de la școală se rad în cap.

Nu-i spuseseră că el nu se simțea îndeajuns de bine încât să se ducă la școală. Dar era adevărat că nu-l deranja aşa de tare pierderea părului. Ceea ce-l deranja într-adevăr era oboseala, care nu semăna cu nimic din ceea ce simțise el înainte. Nu era

ca epuizarea de după o partidă bună de fotbal sau de înot, cu cincizeci de ture de bazin. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în stare să facă niciunul dintre acele lucruri.

Era ca și cum ar fi avut budincă în vine, nu sânge, obosind chiar și când încerca să stea în capul oaselor în pat. Când bea o jumătate de ceașcă de ceai, i se părea la fel de dificil ca escaladarea Everestului.

– Nu-i afectează pe toți aşa de rău, spusese asistenta. Lucien e unul dintre cei ghinioniști. Dar n-are nicio legătură cu eficacitatea tratamentului.

Asta era problema. Simțindu-se aşa de vlăguit, Lucien nu putea spune dacă tratamentul sau boala însăși îl făcea să se simtă aşa de rău. Și era sigur că nici părinții săi nu știau. Acesta era unul dintre cele mai însăpăimântătoare lucruri, că-i vedea pe ei aşa de speriați. Părea că ochii mamei lui se umpleau de lacrimi de fiecare dată când se uita la el.

Iar în ce-l privea pe tatăl său – acesta nu vorbise niciodată cu el mare lucru înainte ca el să se îmbolnăvească, dar se înțeleseră bine. Obișnuiau să facă multe împreună – să înnoate, să meargă la meci, să se uite la televizor. Abia când n-au mai putut face nimic împreună a început tatăl lui să vorbească cu el cu adevărat.

Îi aducea cărți de la bibliotecă în dormitor și-i ctea, pentru că Lucien nu era în stare să țină o carte în mâini. Lui Lucien îi plăcea asta. Cărțile pe care le știa deja, precum *Hobbitul* sau *Grădina de la miezul nopții a lui Tom*, au fost urmate de unele pe care tatăl lui și le aducea aminte din copilaria și tinerețea lui, ca *Flotilele lunii* și romanele cu James Bond.

Lucien le aduna pe toate în poală. Tatăl lui își descoperise talentul de a inventa diferite voci pentru toate personajele. Uneori Lucien se gândeau că aproape că merita să fie bolnav și să-l descopere pe acest tată nou, diferit, care stătea de vorbă cu el și-i spunea povestiri. Se întreba dacă avea să revină la vechiul